

(z povídky Hora démonů)

„Namunkure!“ zavolal jsem.

Ozvěna dutě opakovala můj výkřik. A pak se nad mou hlavou kdosi tiše, sykavě zasmál.

Uskočil jsem, jako by mě uštkl had, rychle jsem vzhlédl – a spatřil jsem rybáře, hrbatého skřeta z jezerní chatrče, jak se pomocí dlouhých prstů bosých nohou drží na úzké skalní římsě nade mnou. Vypadal, jako když je k té skále přisátý, nakláněl se dolů v neuvěřitelném úhlu. Podle vši logiky by už musel dávno spadnout – ale jeho se zřejmě přírodní zákony netýkaly. Upíral na mne své nemrkající, žlutě žhnoucí oči. Něco volal skřehotavým hlasem, ale bohužel, nemohl jsem mu rozumět. Začal tedy gestikulovat, máchal dlouhýma rukama, ukazoval roklí dolů a nahoru. Vypadalo to, jako by mě chtěl velice naléhavě před něčím varovat.

Nedokázal jsem v té chvíli uvažovat nad tím, kde se tu vzal ani proč jde tak vytrvale po mé stopě. Sled šokujících dojmů byl příliš rychlý a nezvládnutelný „civilizovaným“ mozkem. Jenom jsem fascinovaně sledoval, jak se rybář pustil římsy, proletěl vzduchem a dopadl pružně na dno rokle, jen pár kroků přede mnou. Vycenil špičaté zuby v náznaku úsměvu, sehnul se a pečlivě ohmatával jeden skalní schod, jako by hledal nějakou ztracenou věc. Najednou jeho prsty, hadovitě se plazící po povrchu kamene, na okamžik strnuly; poté pronikavě zapištěl, uskočil dozadu a strhl mne k zemi.

Z hlubin země se ozvalo stále silící dunění, stěny soutěsky se rozechvěly, vzduch se zaplnil prachem a drobnou kamennou tříští. Lávkové schody před námi se posouvaly; pomalu, ale nezadržitelně měnily svou polohu. Cítil jsem v tom majestátním, zlověstném pohybu pnutí strašlivých sil. Hora Trompul dýchá, hora Trompul se protahuje. Pitvorný rybář ji nějakou záhadnou manipulací probudil.

V tom okamžiku se jeden z balvanů vymrštil do výše jako zátka vystřelená z láhve šampaňského a z temné díry, která se pod ním otevřela, vyrazil syčící gejzír zelené páry.

Rybář vyskočil ze země a radostně zaskřehotal. Rozběhl se k pekelnému chřtánu, ohlédl se po mně a výmluvným gestem mě zval, abych ho následoval.

Zatraceně, proč tu není Namunkur, aby mi přeložil, co vlastně ten skřet chce? Je jisté, že uvolnil nějakou pojistku, otvírající průduchy do vulkanicky živého nitra sopky. Hodlá mě snad vlákat do pasti?

Rybář se ušklíbl a zasykl slovo, které mě vyburcovalo a okamžitě mě zbavilo všech obav a váhání.

„Machulsssky,“ splynulo ze skřetových tenkých rtů, „Machulsssky.“ A opět významně máchl rukou k dýmajícímu otvoru.

Snad to bylo šílené rozhodnutí, ale já se vydal za svým podivným průvodcem. Přetlak plynu, který zprvu vypadal tak zlověstně, se už stačil vyrovnat s tlakem okolního ovzduší; jen jeho omamně nasládlý pach mi po vstupu do otvoru vešnal slzy do očí. Kupodivu jsem si na něj brzy zvykl. Ani tma tu nebyla tak naprostá, jak se při prvních krocích zdálo. Zvláštní fosforeskující záblesky připomínaly rojení svatojánských mušek. (Kde jsem už něco podobného viděl? Ano, v nočním lese za pobitými vojáky!) Opatrně jsem sestupoval po kluzkých výstupcích do hlubin. Rybář mě uchopil za ruku a vedl mě za sebou. Jeho dotek byl nepříjemný; z prstů, zakleslých kolem mého zápěstí jako čelisti kleští, vycházel mrazivý chlad.

Tunel pokračoval šikmo dolů. Jeho strop se občas snižoval tak, že jsme museli sehnout hlavy, pak se opět zvedal a mizel někde nahoře ve tmě. Naše kroky se v takových místech dutě rozléhaly, jako pod klenbou chrámů, a z toho jsem usuzoval na velkou rozlehlost podzemních prostor. Dutá hora Trompul – indiánské pověsti jsou tedy v tomto ohledu pravdivé. A nejen v něm! Vzápětí jsem se měl přesvědčit i o existenci démonů. Sice jsem už delší dobu slyšel různé podivné zvuky, vzdechy, rychlé cupitavé krůčky a dlouhé, pružné skoky, ale přesto jsem

sebou polekaně trhl, když se nablízku ozvalo vzteklé zařvání pumy. Instinktivně jsem se přikrčil – a zařvání vzápětí přešlo v lidský chechtot, aby skončilo nařikavým psím vytím. Ovanul mě závan vzduchu, způsobený prudkým pohybem velkých těl. Ze tmy zasvítilo množství žlutých, zelených a červených očí, ozvalo se mlaskání, kvičení a skřípění, vydávané snad zuby či drápy.

Můj průvodce mě však neúprosně vlekl vpřed, středem toho děsivého, neviditelného zástupu. Nějaký dráp mě zezadu zachytil za košili a ozval se praskot párané látky; současně mě jiná, měkká a pórovitá končetina s protivně pleskavým zvukem uchopila za nohu. Připadal jsem si jako v tísnivém snu, napadlo mě, že se co nevidět musím s výkřikem probudit na propoceném lůžku... Nestalo se tak, a bizarní sen pokračoval. Rybář totiž v této chvíli začal syčet jako podrážděná kobra. Démoni se zřejmě zalekli, pustili mě a ustoupili do uctivé vzdálenosti.

Pak jako by do temnot podzemí proniklo šedavé svítání. Kdesi před námi byl zdroj denního světla. A s každým naším krokem toto světlo mohutnělo. Ukázalo se, že celá jedna stěna podzemní sluje byla rozervána ohromnou silou. Když jsme přešli změt' zřícených čedičových bloků, ocitli jsme se na dně hlavního kráteru – lépe řečeno na zátce ze ztvrdlé lávy a úlomků, které sem napadaly z okolních stěn. Stopy výbuchu, ke kterému tu, soudě dle čerstvých lomů na hornině, muselo dojít docela nedávno, nenasvědčovaly tomu, že by šlo o nějaké skutečné probuzení sopky. Spíše bych soudil na prudké uvolnění nahromaděných plynů; tedy něco podobného, co mi předvedl v soutěsce rybář, ovšem v mnohem větším měřítku.

Skřet pustil mé zápěstí a zašklebil se na mne. Mohl to být úsměv i výsměch. Něco zadrmlil a máchl rukou k protější stěně. Teď jsem to také spatřil: železné traverzy, zkroucené obrovskou silou, patřily nepochybně ke zbytkům vrtné věže. Zmocnilo se mě vzrušení. Konečně! Buď jak buď, jsem u cíle! Tady profesor Machulský prováděl zkušební vrt, tady objevil něco fantastického a neuvěřitelného – a tady ho také zřejmě zastihla nehoda.

(z povídky Mano Kanaka)

Nad ostrovem vládla tušově černá tma, vlhká, páchnoucí tlením a mořskou solí. Richard se nehýbal, na první pohled by se mohlo zdát, že spí, jenže oči měl široce otevřené a upřené do míst, kde spíše tušil než viděl mříže svého podivného vězení. Několikrát už měl pocit, jako by na něj zvenčí padl stín černější než okolní temnota, ale byl to zřejmě jen klam předrážděných smyslů. Přijde? Splní slib? Pociťoval své postavení jako pokořující, a přesto nabitě spalujícím erotickým napětím. Cítil, jak se mu každá žilka v těle chvěje přílivem horké krve.

Tiché vrznutí u vchodu, prudký závan chladnějšího vzduchu. Dřív, než se stačil nadzvednout, na něj dolehlo štíhlé dívčí tělo. Koleno mu klekla na zápěstí a její hbité prstíky mu rozpínaly přezky uniformy. Vnímal, že je nahá a vlhká, ostře čpěla mořem. Pokusil se uvolnit, rozčilovalo ho, že mu tak nešťastně spoutala ruce, takže se jí nemůže dotknout, laskat ji... Nešťastně? Nebo spíš záměrně? Vzápětí pustil znepokojivou otázku z hlavy a zaúpěl rozkoší, když ho pevně obemkla nohama. Vstupoval do ní, jako by se nořil do bezedné hlubiny, jako by se vznášel v prastarých vodách světa, propadal se v závrtném záblesku do věčného přílivu. Vlna za vlnou se s hukotem rozbíjí o útes, vlna za vlnou... ještě... J e š t ě!

Vyčerpaně vydechl a povolil napjaté svaly. Měl pocit, že z něj vysála všechn život, všechnu podstatu až na samu dřev.

„Počkej,“ zašeptal, když zaslechl vzdalující se kroky bosých chodidel, „neodcházej, řekni něco!“

„Skutečný muž po tolika letech,“ dolehl k němu ze tmy ostrý sykot, „skutečný a silný muž. Dal jsi mi víc, než tušíš. Teď mě ale nesmíš zdržovat, nad mořem se začíná rozlévat mléko, přichází hodina Mano Kanaky!“

Vrzání upevňované mříže. Zavírá mě! Zatraceně, copak jsem nějaký otrok, držený v díře pro

pobavení polynéské princezny?

„Nech toho!“ vykřikl, „chci ven!“

Pocit studu a ponížení v něm probudil zlost. Vrhł se za zvukem, klopýtl, překulil se, ale lezl dál po čtyřech do míst, kudy sem začínaly pronikat pruhy bělavého světla. Zřejmě právě vychází měsíc.

Pozdě! Mříž už opět pevně seděla v otvoru. Ale venku se v šálivých stínech ještě něco hýbalo.

„Počkej! Alespoň mi řekni... mám právo na vysvětlení...“

Něco těžkého narazilo obrovskou silou do mříží, vyschlé pruty se prohnuly a zaskřípěly, Richard byl odmrštěn až k zadní stěně, na kterou zády bolestivě narazil. Zděšeně pozoroval temný obrys, zakrývající většinu vchodu. Vnitřek sklípku potemněl a jen slabé odlesky měsíčního světla, deroucí se sem volnými škvírami, zajiskřily na bílých hranolech, bořících se s křupáním hluboko do dřeva. Richard si s hrůzou uvědomoval, že to jsou žraločí zuby, nejméně čtvrtmetrové zuby. Obří nůžky pilovité tlamy se svíraly kolem příček a drtily je na chuchvalce dlouhých vláken, prokousávaly se dovnitř, bylo to jako přízračný sen. Musím se probudit, opakoval si zoufale Richard a vši silou se štípal do hřbetu dlaně, musím se probudit, mám horečku, přitížilo se mi po tom milování, nebo mě omámila nějakou drogou, protože tohle není skutečnost, to nemůže být skutečnost, vidím žraločího boha, vidím démona ze starých polynéských mýtů, žraloka, který dovede plout i nad zemí v hustém světle úplňkového měsíce...

Zavřel oči, neschopen snášet dál pohled na smrtící řady zubů. Najednou ho překvapilo ticho. Nejistě vzhlédl. Měsíc už opět naplno svítil dovnitř uvolněným otvorem a pruty mříží vrhaly na podlahu dlouhé stíny. Odněkud zdálky zazněly pronikavé hrdelní výkřiky, hlasy se svolávaly z různých stran. Opatrně přilezl ke vchodu. Na protější stráni se míhala a kroužila spousta světel, připomínalo to rojení velkých žlutých světlušek. Lidé, nebo duchové? Každopádně tenhle ruch vyplašil příšeru a zahnal ji. Ovšem jak daleko? Vráti se? Vydrží mříže ještě jeden útok? Teprve teď si vzpomněl na svou tajemnou milenkou a uvědomil si, že ona věděla, co hrozí. Proto tak spěchala, aby byla pryč, než vyjde měsíc. Snad se jí nepříhodilo nic zlého, snad zná zvyky obludy a umí se jí vyhnout. A snad se brzy vrátí, jako dobrá víla, přinášející vysvobození z bolesti a hrůzy a odvádějící duše do ráje, do útěšných zelených hlubin teplého moře...

„Kam jsem se to dostal?!“ vykřikl hystericky, a ozvěna jeho hlas výsměšně opakovala. „Kam jsem se to dostal... Tohle přece není náš svět!“

*(z povídky **Bůh s tančícími ústy**)*

Vzápětí prudce dupla na brzdu a vytřeštěně zírala na skupinu stožárů, které byly součástí systému na měření silových polí. Vrcholy anténních sběračů teď kdosi propojil provazem z kroucených lián – a na nich sebou škubala řada oběšených černých kohoutů. Připomnělo jí to děsivou napodobeninu sušícího se prádla. Kohouti v agónii máchali křídly a rozechvívali napjatou strunu.

Najednou se jí zmocnil strach. Zařadila zpátečku a ohlédla se dozadu, aby se při couvání střelila do správné uličky. Z úst se jí bezděky vydral zděšený výkřik. Ke sklu zadního okénka se přitiskla ďábelská červenožlutá tvář s vyceněnými kančími kly. A vzápětí ji divoké masky obklopily ze všech stran, bušily do auta ozdobně vyřezávanými holemi a vydávaly kvílení, ze kterého jí běhal mráz po zádech. Jiní začali barevnými hlinkami kreslit na okna a všude po kapotě fantastické obrazce, které připomínaly svastiky, ty neblaze proslulé rotující kříže mocných sil.

Dříve, než si uvědomila, že by měla zajistit dvířka, bylo auto otevřeno a desítky rukou mrtvolně nabílených hlinkou ji vytáhly ven. Ječela a divoce se zmítala; bezmocný děs v ní

přehlušil jakoukoliv možnost racionální úvahy. Vlekli ji kolem rozlámaných vrtulí větroměrů, kolem skleněné tříště, která zbyla z kombinačních tlakoměrů, kolem protřzených sítí lapačů pylu a biologických částiček unášených vzdušnými proudy, na nichž si Paul obzvlášť zakládal, protože to byl jeho vlastní patent. Všechno je zničeno, desítky let trpělivé práce rozmetány šílenou tlupou v pravěkých maskách! V tom hořkém zoufalství se jí pořád vracel obraz kohoutů, rozechvívajících svým umíráním napjaté lano. Vysílají kamsi do prostoru poslední silné výrony své životní energie. Je to signál. Volání... Oběť má nasytit Boha, blesklo jí hlavou, ve zdejších lidech pořád přežívá dávná zkušenost s Velkým Požíračem... Ale snad nechtějí... Ne! – křičelo to v ní, to si netroufnou, to by přece byla vražda! Povalili ji na záda pod hlavním stožárem, pevně ji přidržovali u země, zatímco pomalování tanečníci kolem kroužili stále divočeji. Rytmus bubnů se zrychloval, maskovaní muži vyráželi zběsilé skřeky. Pak se nad ní naklonil statný černochoch ověšený amulety; právě ten, kterého ráno viděla bubnovat v dešti. Jak ho nazývali? Takiwa?

„Vzbudili jste hlad strašného Teko-kinwi,“ zasyčel jí zblízka do tváře, „vzbudili jste hlad Boha s tančícími ústy! Slyšíte? Přichází! Už vyslal znamení. Už vyslal světlo mrtvých, hnijící duši! Když ho nenasytíme my, nasytí se sám!“

Kdosi mu podal černého kohouta, který divoce vřeštěl a tloukl křídly. Vzápětí však zmlkl, protože Takiwa mu jediným šubnutím utrl hlavu. Sandra se křečovitě zachvěla, když její prsa ztropila čerstvá, teplá krev. Pak obrovitý černochoch začal mumlat jakési zaklínání v dávném africkém jazyce, kterému už možná ani sám nerozuměl. Namočil palec v kohoutí krvi a na čelo jí pečlivě nakreslil zakroucenou spirálu.

„Teko-kinwa! Teko-kinwa!“ řval zástup v extatickém nadšení.

„Ne...!“ zaúpěla Sandra.

V téže chvíli prásklo nad plání několik výstřelů a maskovaní tanečníci se s jekotem rozprchli na všechny strany.